येषां दाराः प्रतीक्षन्ते पर्ज्जन्यमिव कर्षकाः । अन्नानि प्रातः सवने नियता ब्रह्मचारिणः ।
ब्राह्मणास्तात भुञ्जानास्त्रेताग्निं प्रीणयन्त्युत । मध्यन्दिने ते सवनं ददतस्तात वर्त्ततां ।
गोहिरण्यानि वासांसि तेनेन्द्रः प्रीयतां तव । तृतीयं सवनं ते वै वैश्वदेवं युधिष्ठिर । १०५
यद्देवेभ्यः पितृभ्यश्च विप्रेभ्यश्च प्रयच्छति । अहिंसा सर्व्वभूतेभ्यः संविभागाश्च भागशः ।
दमस्त्यागो धृतिः सत्यं भवत्यवभृथाय ते । एष ते विततो यज्ञः श्रद्धापूतः सदक्षिणः ।
विशिष्टः सर्व्वयज्ञानां नित्यं तात प्रवर्त्ततां ।
इति श्रीमहाभारते अनुशासनपर्व्वणि आनुशासनिके पर्व्वणि दानधर्म्मकथने षष्टितमोऽध्यायः ॥ ६० ॥

॥ युधिष्ठिर उवाच ॥ दानं यज्ञक्रिया चेह किंस्वित् प्रेत्य महाफलं । कस्य ज्यायः फलं प्रोक्तं कीदृशेभ्यः कथं कदा ।
एतदिच्छामि विज्ञातुं याथातथ्येन भारत । विद्वन् जिज्ञासमानाय दानधर्म्मान् प्रचक्ष्व मे । १०६
अन्तर्व्वेद्याञ्च यद्दत्तं श्रद्धया चानृशंस्यतः । किंस्विन्नैःश्रेयसं तात तन्मे ब्रूहि पितामह ।
॥ भीष्म उवाच ॥ रौद्रं कर्म्म क्षत्रियस्य सततं तात वर्त्तते । तस्य वैतानिकं कर्म्म दानञ्चैवेह पावनं ।
न ते पापकृतां राज्ञां प्रतिगृह्णन्ति साधवः । एतस्मात् कारणाद्यज्ञैर्यजेद्राजाप्तदक्षिणैः ।
अथचेत् प्रतिगृह्णीयुर्दद्याद्दहरहर्नृप । श्रद्धामास्थाय परमां पावनं ह्येतदुत्तमं ।
ब्राह्मणांस्तर्पयन् द्रव्यैस्ततो यज्ञे यतव्रतः । मैत्रान् साधून् वेदविदः शीलवृत्ततपोर्ज्जितान् । १०७
यत्ते तेन करिष्यन्ति कृतं तेन भविष्यति । यज्ञान् साधय साधुभ्यः स्वादन्नान् दक्षिणावतः ।
दृष्टं दत्तञ्च मन्येथा आत्मानं दानकर्म्मणा । पूजयेथा याजकांस्तथाप्यग्रो भवेद्यथा ।
प्रजावतो भरेथाश्च ब्राह्मणान् स्वर्गकारिणः । प्रजावांस्तेन भवति यथा जनयिता तथा ।
यावतः साधुधर्म्मान् वै सन्तः सम्वर्द्धयन्त्युत । सर्व्वस्वैश्चापि भर्त्तव्या नरा ये बहुकारिणः ।
समृद्धः सम्प्रयच्छ त्वं ब्राह्मणेभ्यो युधिष्ठिर । धेनूरनडुहोऽन्नानि क्षेत्रं वासांस्युपानहौ । १०८
आज्यानि यजमानेभ्यस्तथाऽन्नानि च भारत । अश्ववन्ति च यानानि वेश्मानि शयनानि च ।
एते देया वृष्टिमन्तो लघूपायाश्च भारत । अजुगुप्सांश्च विज्ञाय ब्राह्मणान् वृत्तिकर्षितान् ।
उपच्छन्नं प्रकाशं वा वृत्त्या तान् प्रतिपालयेत् । राजसूयाश्वमेधाभ्यां श्रेयस्तत् क्षत्रियान् प्रति ।
एवं पापैर्व्विनिर्म्मुक्तस्त्वं पूतः स्वर्गमाप्स्यसि । सञ्चयित्वा पुनः कोषं यद्राष्ट्रं पालयिष्यसि ।
तेन त्वं ब्रह्मभूयत्वमवाप्स्यसि धनानि च । आत्मनश्च परेषाञ्च वृत्तिं संरक्ष भारत । १०९
पुत्रवच्चापि भृत्यान् स्वान् प्रजाश्च परिपालय । योगः क्षेमश्च ते नित्यं ब्राह्मणेष्वस्तु भारत ।
तदर्थं जीवितं तेऽस्तु मा तेभ्योऽप्रतिपालनं । अनर्थो ब्राह्मणस्यैव यद्वित्तनिचयो महान् ।
श्रिया ह्यभीक्ष्णं संवासो दर्पयेत्संप्रमोहयेत् । ब्राह्मणेषु प्रमूढेषु धर्म्मो विप्रणशेद्ध्रुवं ।
धर्म्मप्रणाशे भूतानामभावः स्यान्न संशयः । योरक्षिभ्यः संप्रदाय राजा राष्ट्रं विलुम्पति ।
यज्ञे राष्ट्राद्धनं तस्मादानयध्वमिति ब्रुवन् । यच्चादाय तदाज्ञप्तं भीतं दत्तं सुदारुणं । १०८
यजेद्राजा न तं यज्ञं प्रशंसन्त्यस्य साधवः । अपीडिताः सुसंवृद्धा ये ददत्यनुकूलतः ।